

„Добрѣ, Боже, чи си дарилъ
„Тѣй нашия народъ,
„С' силъ си го ты наградилъ
„И здравье от' рода въ родъ.
„Ако ни бѣ, пѣкъ, и това —
„И тая добринъ,
„Тогазь щѣше да пропадва
„У по злѣ сѣдбинъ.

XXXVI.

Ей птичка-та, чи пакъ доди,
В' уста ѝ бобонка,
Сичко гнѣздо ся пробуди
И весело зацѣрка.
Подади ѣъ, край тѣхъ каца,
И-от' вѣйкъ, на вѣйкъ,
Послѣ отмѣтна леки крилца,
Тъ излѣтя из' градинкъ.
А Дешка ѣъ тихо изглѣда,
Мысли и ся чуди;
А пѣкъ незнай, а чи Неда
Вредъ за нѣѣ обыди.
Неда зѣрна в' градинкъ-тѣ,
И тихо си рѣчи:
„Що ше тука, горканка-та —
За лукъ ся нарѣчи.
„Що щешъ тука мър' Калино,
„Що си невесела?
„Отъ кога тя тѣрси тѣино,
„Пѣкъ ты дѣ си была!
Оттрьгна си два три стѣрка
Зеленъ лукъ за гозбѣ,
И повика тихо Дешкѣ
Да подправѣтъ гозбѣ.
Деша тръгна замыслена
И цвѣтье откѣсна;
Излѣзохъ изъ градинъ
И дѣдо ги срѣшна.